
GENÇOSMAN DENİZCİ
ÖLÜMÜN KIYISINDA
Polisiye Roman
Hayat

ÖLÜMÜN KIYISINDA

© 2022, Hayat Yayıncılık, İletişim, Yapım, Eğitim Hizmetleri ve Tic. Ltd. Şti.
Tüm yayın hakları anlaşmalı olarak Hayat Yayınları'na aittir.
Kaynak gösterilerek alıntı yapılabilir; izinsiz çoğaltılamaz, basılamaz.

ISBN: 978-605-151-354-6
Sertifika No: 44968

Hayat Yayınları : 727
Edebiyat : 118
Kitabın Adı : Ölümün Kıyısında
Yazarı : Gençosman Denizci
Yayın Editörü : Erol Şahnacı
Metin Editörü : Hilal Eksik
Kapak : Enis Ak
Mizanpaj : Hayat Yayınları
Baskı Yeri & Tarihi : İstanbul, 2022
Baskı & Cilt : BPC Matbaacılık Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Osmangazi Mah. Mehmet Deniz Kopuz Cad. No:17
Esenyurt/ İSTANBUL
Tel: (212) 549 53 83
Sertifika No: 48745

Hayat Yayın Grubu

Molla Gürani Mahallesi, Oğuzhan Caddesi No: 15 Kat: 3
Fındıkzade - Fatih / İstanbul
Tel: 0212 613 11 00 Gsm: 0530 290 99 78 Faks: 0212 613 11 55
www.hayatyayinlari.com - e-posta: hayat@hayatyayinlari.com
twitter.com/hayatyayinlari - facebook.com/hayatyayinlari.com

ÖLÜMÜN KIYISINDA

GENÇOSMAN DENİZCİ

POLİSİYE ROMAN

Hayat

Gençosman Denizci

1964 yılında Rize'de doğan yazar, ilk, orta ve liseyi doğduğu şehirde okudu. 1993 yılında Anadolu Üniversitesi Açıköğretim Fakültesi İşletme Bölümü'nden mezun oldu. 1992 yılından beri İstanbul'da yaşayan yazarın asıl mesleği, Serbest Muhasebecilik Mali Müşavirlik ve Bağımsız Denetçilik olup, maliyet muhasebesi uzmanıdır.
Amatör olarak şiirle de uğraşan yazar, evli ve üç çocuk babasıdır.

Instagram: @gencosman_denizci
Facebook: www.facebook.com/polisiye.gencosmandenizci

1

Evindeki sandalyede ölü hâlde bulunan adamın elleri kelepçelenmiş, başına bir çöp poşeti geçirilmişti.

…

Salı sabahı devriye gezen iki kişilik polis ekibi, karakoldan kendilerine aktarılan ihbarı değerlendirip olay yerine intikal ettiğinde aradan sadece yedi dakika geçmişti.

İstanbul Emniyeti Cinayet Büro Amiri Başkomiser Fatih Korkmaz ve ekibi de haberi alır almaz aynı adrese yönelmişti. İkinci kata çıkan merdivenlerin son basamağına adım atan Fatih, dairenin giriş kapısının önünde kendi aralarında konuşan iki polis memuruna selam verdikten sonra, "Görünüşe göre ilk siz gelmişsiniz." dedi, "Hangi karakoldansınız?"

"Evet Başkomiserim." dedi daha genç olanı, "Çengelköy Karakolundan."

"Gözaltına alınan kimse var mı?"

"Yok."

"İhbarı yapan belli mi?"

"Hayır."

"Peki ne zaman yapıldı ihbar?"

"Saat 10.26'da ankesörlü telefondan 155'i arayan bir adam, iki gündür arkadaşından haber alamadığını söyleyip buranın adresini vermiş."

"Geldiğinizde saat kaçtı?"

"10.32."

"Allah Allah! Madem arkadaşıymış ne diye ankesörlüden aramış ki? Kapıyı siz mi açtınız?"

"Hayır kilitliydi, çilingir çağırmak zorunda kaldık."

"Olay Yeri ne zaman geldi?"

"Sizden on dakika önce."

"Etrafta şüpheli hareketlerde bulunan kimse gördünüz mü?"

"Görmedik efendim."

"Tamam, teşekkür ederim." dedi Fatih, "Bu arada Naci Baba nasıl?"

"Çok iyi. Birazdan burada olur."

"Epeydir görüşememiştik."

Fatih, üç basamak arkasındaki Neslihan ile ondan biraz daha aşağıda duran Metin'e, "Hadi çocuklar," diye seslendi omuzunun üzerinden, "içeri girelim."

2

Daireye adım atmadan önce ellerine cerrahi türü plastik eldiven, ayaklarına mavi galoş geçirdi ekip. Bunaltıcı yaz sıcağından dolayı apartmanın içini saran havasızlık yetmezmiş gibi daha kapı önündeyken aldıkları ceset ve alkol kokusuyla mideleri kalktı. Üstelik halkın diline 'korona' diye yer edinen Kovid-19 salgın hastalığı yüzünden taktıkları maskelere rağmen. İğrenç koku dar ve loş koridorda yürürken yoğunlaşmış, mutfağın önüne gelince keskinliğini artırmıştı. Fatih, "İyi ki cam açıkmış yoksa içerisi durulacak gibi değil." diye söylendi.

Mermer tezgâhın üstü, çoğu dibine kadar boşalmış içki şişeleriyle doluydu. Mutfağın karşı çaprazındaki kapı salona açılıyordu. Orada da manzara pek farklı sayılmazdı. Pencerenin önündeki kanepenin üstünde biri devrilmiş, diğeri dik duran ağzı açık iki bira kutusu vardı. Fatih, telsizin tepesindeki antenin ucunu teneke kutulardan dik olanının içine sokup hafifçe salladı, o da boştu. Koltuktaki devrik kutunun kumaş yüzeyde oluşturduğu kurumuş koyu lekenin kapladığı dairesel alan takriben yirmi santim çapındaydı. Salonun ortasındaki cesedin ayaklarının önündeki bir yarım şişeden başka, bir boş alkol şişesi de sandalyenin altına doğru yuvarlanmıştı.

Yaydığı kokuya bakılırsa günler öncesinden öldürülmüştü maktul. Yüzündeki sakal, en son bir hafta önce tıraş olmuş izlenimi veriyordu. Saçları siyah ve hafif kıvırcıktı ama öyle pek sık da değildi. Boyu aşağı yukarı bir yetmiş beş olmalıydı. Kilolu sayılmazdı hatta

boyuna göre ince yapılıydı. Düz desenli, ince bej keten gömleğinin düğmeleri yarıya kadar açıktı. Bermuda şortunun paçaları diz kapağının iki parmak üstündeydi. Terlikleri çıplak ayaklarından iki metre uzakta biri ters, diğeri yan şekilde duruyordu. Bacakları da göğsü gibi siyah kıllarla doluydu genç adamın. Elleri, sandalye tabanının altından kelepçelenmişti. Üstelik bu iş için iki kelepçe kullanılmıştı.

Ev üç katlı apartmanın ikinci katındaydı. Kapısı kilitliydi ve anahtarı portmantoda asılıydı. İçeri zorla girildiğine dair bir işaret olmadığı gibi boğuşma izi de yoktu. Yatak odasının penceresiyle salondaki iki pencere kapalıydı.

'Meltem ve ekibi yine güzel iş çıkarmış.' diye düşündü Fatih. Özelliklerine/sertliklerine göre evdeki nesnelerin tüm yüzeylerine temas sonucu oluşmuş ve iz niteliği taşıyan (çökerti, leke, sıyrık gibi) her türlü kalıntı titizlikle tespit edilmişti. Öncelikle ölünün parmak izlerinin alınması, emniyet teşkilatındaki parmak izi arşivinden kontrol edilmesi açısından son derece önemliydi. Bir polis memuru cesedin duruş şeklini ve diğer tüm bulguların ölçekli fotoğrafını çekerken bir diğeri de aynı işi video kaydı alarak yapmıştı. Görünürde cesedin bileklerindeki iki kelepçe ile başındaki mavi çöp poşetinden başka bir suç delili yok gibiydi ama onların dışında delil sayılabilecek tüm elverişli kanıtlar; bulgular; fotoğraflama ve video çekiminin ardından tek tek toplanıp paketlenerek etiketlenmişti. Cesedin duruş şeklinin krokisi de çizildikten sonra sıra olay yeri inceleme raporunun yazılmasına gelmişti.

Cinayet masası komiserlerinden Neslihan, kapıdaki meslektaşlarına bir ceset bulunduğunda sorulması gereken üç temel sorudan ilkini yöneltti:

"Ölenin kimliği belli mi?"

"Evet." dedi polislerden biri, "Adı Erkut… Erkut Ersoy. İstanbul doğumlu, otuz dört yaşında. Annesi, babası ve kız kardeşi otuz yıldır Almanya'da yaşıyor. Anne ev hanımı, baba Almanya'da bir fabri-

kadan emekli, emekli olduktan beş yıl sonra böbrek yetmezliği teşhisi konmuş ve o zamandan beri haftada üç kez diyaliz makinesine bağlanıyormuş."

Polis son dört gün içinde Üsküdar Kuzguncuk'taki bu evin kapısına ikinci defa geliyordu aslında. İlk gelişleri, alkol bağımlısı kocası tarafından şiddete uğrayan kadının çığlıklarını duyan komşuların ihbarı neticesinde olmuştu. Aslına bakılırsa cumartesi günkü ihbar biraz daha erken gelseydi genç kadın belki de şu an hastanenin yoğun bakım servisinde bilinci kapalı bir şekilde yatıyor olmazdı. Kocası Erkut'un feci şekilde dövdüğü kadın, en ağır darbeyi kafasının arkasından almıştı. Doktorların dediğine göre o son darbe zavallıyı komaya sokmuş.

Kendisi hakkında ihbar yapılan Erkut için ise mezarlıklar müdürlüğünden randevu almak dışında yapılacak bir şey kalmamıştı artık. Cesetle ilgili "ölüm zamanı" ve "ölüm şekli" gibi iki temel sorunun cevabı, olay yerine gelen adli tıpçının çalışmaları sonucunda cevap bulacaktı. O yüzden Neslihan kapıdaki polis arkadaşlarının cevap verebileceği sorulara yoğunlaştı:

"Maktulün eğitim durumu hakkında bilginiz var mı?"

"Orta ikiden terk."

"Suç kaydı?"

Diğer memur "Epey kabarık." dedi elindeki dosyaya bakarak. "İki kez uyuşturucu satmaktan, üç kez adam yaralama ve darptan, iki defa da ruhsatsız tabanca taşımaktan dolayı toplam yedi sabıkası var."

"Kaç yıl yatmış?"

Aldığı cevap, adalete olan güvenin her geçen gün daha da zayıflamasının, halk arasında yaygın olan *'Polis yakalıyor, adliyede serbest kalıyor.'* düşüncesinin ete kemiğe bürünmüş hâli gibiydi:

"Çeşitli tarihlerde girip çıkmış olmakla birlikte toplamda dört yıl. Üstelik karısına karşı yıllardır uyguladığı şiddet ve eziyete; döv-

me, kesici aletle vücuduna derin kesikler atma eylemlerine rağmen ancak bu kadar tatil yapabilmiş içeride."

Diğerinin, *'Yeter oğlum ne yapıyorsun? Karşında duran nihayetinde bir kadın.'* kabilinden arkadaşını hafifçe dürtmesi Neslihan'ın gözünden kaçmamıştı ama haklıydı meslektaşı. Hemcinsine karşı işlenen korkunç fiilleri duyması, midesine yumruk yemiş boksör gibi yapmıştı kadın polisi.

Doğu ve güneydoğuda terörün hüküm sürdüğü 90'lı yıllar, Urfalı Neslihan'ın hayatına da yön veren dönemdi. İçindeki avukat olma isteğinin tutkuya dönüştüğü zaman dilimine denk gelen o yıllar, sayısız kız çocuğunun okuma hayallerini daha başlamadan söndürmüştü maalesef. Neslihan'ın köyündeki okul da birçok köy okulu gibi terör olaylarından nasibini almıştı. Öğretmensiz ve öğrencisiz kalan okul, devlet tarafından güvenlik gerekçesiyle kapatılmıştı. Erkek öğrenciler, nispeten daha güvenli diye ilçedeki birkaç okula gönderilirlerken Neslihan ve diğer kız arkadaşları ise onların arkalarından çaresizce hüzünle bakakalmışlardı. Zamanında öğretmeni köyü her ziyaret edişinde babasına, "Ne olur Neslihan'ı okut, onda bir cevher görüyorum." diye dil dökmüş, babası da her defasında "İmkânım yok Öğretmen Bey." deyip kestirip atmıştı.

Lügatinde yılgınlık olmayan Neslihan'ın inatçı bir yapısı vardı. Hırslı ve azimliydi. Yıllar sonra ilkokulu bitirip ilk diplomasını aldığında sevinci görülmeye değerdi. Aradan epey bir süre daha geçince ortaokulu ve liseyi dışarıdan bitirip üniversiteye kaydoldu. Belki avukat çıkamamıştı ama en az avukatlık kadar kutsal bir meslek olan polisliğe adım atmıştı. Yirmi sekiz yaşında ve iki çocuk sahibi genç bir anneydi. Kocası ve çocuklarıyla mutlu bir yuvası vardı. Ailesi her şey demekti onun için. Hem evli hem de çocuklu bir kadın olarak bu yıl başladığı cinayet masasında görev yapmanın zorluğunu çok iyi biliyordu. Bugüne kadar ailesi ile mesleği arasında herhangi bir bocalama yaşamamıştı. Yaptığı işi seviyordu. İdealleri vardı ve iyi bir polisti Neslihan.

Ön cephesi sokağa bakan Kuzguncuk'taki üç katlı apartmanın arka tarafında, içerisinde iki de ağaç olan küçük, şirin, yeşil bir bahçe vardı. Yardımcısına dönen Fatih'in, "Apartmandaki komşuların ifadelerini…" cümlesi yarım kaldı.

"O iş tamam Fatih'im." dedi içeri giren tok bir ses, "Alt katı kontrol ettik."

"Merhaba Naci Baba?.." dedi Fatih, "Geldiğini fark etmedim. Nasılsın?"

"İyiyim çok şükür. Şafak sayıyorum. Ya sen?"

"Gördüğün gibi cinayetten cinayete koşturup duruyoruz."

Çengelköy Polis Karakolu, geçen ay emeklilik işlemlerini başlatan Naci Baba lakaplı komiserin teşkilattaki son durağıydı. Meslekteki otuz iki yıllık görev süresinin yarıya yakın kısmını bu merkezde geçiren Naci Baba, gerek kendi personelinin gerekse çevre esnafın hatta apartman sakinlerinin de sevdiği bir isimdi.

"Alt kat boş ama tadilat hâlinde." dedi Naci Baba, "Ev sahibiyle de görüştük, yakında kendisi taşınacakmış daireye."

"Ya üst kat?"

"Otuzlu yaşlarda yeni evli bir çift oturuyormuş. Henüz çocukları yokmuş. Daireyi üç ay önce satın almışlar. Kavacık'ta kendilerine ait bir tekstil atölyeleri var. Kadın üretimden, kocası da pazarlama ve satıştan sorumluymuş. Sabahları erkenden işe gidip akşamları geç vakte kadar çalışıyorlarmış. Genelde saat dokuzla on arası eve dönüyorlarmış. Adam geçen hafta iş seyahati için yurt dışına çıkmış. İki gün kaldıktan sonra Türkiye'ye dönmüş ama İstanbul'a uğramadan Muğla'ya, annesiyle babasının yanına gitmiş. Karısı da ondan bir gün önce…"

"Bu kadar bilgiyi ne ara edindin Naci Baba?" dedi Fatih, "Neredeyse şecerelerini çıkaracakmışsın."

"Bu saçları değirmende ağartmadık herhâlde Fatih'im."

"Estağfurullah."

"Alt kata taşınacak adamdan atölyenin ismini öğrendikten sonra internetten de telefon numarasını buldu bizim çocuklar. Atölyenin grafikeri aynı zamanda patronun kız kardeşiymiş, tüm bilgileri ondan aldık."

Naci Baba'ya teşekkür eden Fatih, Neslihan'a, "Son günlerde daireye giren çıkan kim varsa onları da tespit edelim." dedi.

Diğer yardımcısı Metin, "Biz de kapıdaki polis arkadaşlarla mağazaları dolaşıp esnaf ve çalışanlarla görüşelim." dedi, "Güvenlik kamerası olanların kayıtlarını alırız."

"Tamam. Bu arada basından uzak durun. Meraklı muhabirler birazdan damlarlar buraya. Israrcı olanları bana yönlendirirsiniz anlaşıldı mı?"

"Anlaşıldı Amirim."

"Bir şey daha var arkadaşlar. Vatandaşlarla temas kurarken söz ve davranışlarımıza özen gösterelim, kırıcı ve rencide edici söylemlerden, hareketlerden uzak duralım. Tanımadığımız kimselere 'sen' değil, 'siz' diye hitap etmek herkesten önce polisin görevi olmalıdır." dedikten sonra duraksadı. Genç meslektaşlarına uyarı niteliğindeki tavsiyesinde konunun son günlerde gazetelere taşınmasının, köşe yazarlarının meseleyi kalemlerine malzeme yapmasının etkisi var mıydı bilinmez ama cümlelerinde ikinci çoğul şahıs eki kullanacak kadar hassas davranması dikkat çekiciydi Başkomiser Fatih'in.

Suçlu arkasında hiçbir iz bırakmak istemez ama onun en büyük kâbusu, kişinin tüm genetik özelliklerinin temel yapı taşı diye isimlendirilen DNA'dır.

Fatih, "Tırnaklarının arasında başkasına ait herhangi bir DNA kalıntısı buldunuz mu, savunma yaraları falan?" diye sorunca Olay Yeri Amiri Başkomiser Meltem ters ters baktı arkadaşına.

"Elleri sandalyenin altından kelepçelenmiş birinde savunma yarası ne arasın?"

"Haklısın Devrem. Peki ölüm zamanı hakkında bir şey söyleyebilir misin?"

"Takriben kırk sekiz veya elli dört saat geçmiş diyebilirim."

Araya giren Emektar Karakol Amiri, "Kelepçelerde parmak izi var mı?" dedi.

"Var Naci Baba." dedi Meltem, "Kendisine ait. Karısının durumunu düşününce adamın kelepçe koleksiyonu sevdası olmadığı çok açık. Yatak odasındaki şifonyerin çekmecesinde de aynılarından bir tane daha bulduk."

Teşkilatın karşısında ve Eminönü Mercan Çarşısı'ndaki dükkânlardan satın alınabilecek, rahat kullanımından dolayı güvenlik birimlerinin tercih ettiği zincirli masolet çelik kelepçelere internetten de çok kolay ulaşılabiliyordu artık.

"Evin anahtarındaki parmak izleri?" dedi Fatih, "Muhtemelen onlar da Erkut'a ait değil mi?"

"Evet, yoğunlukla. Kısmen de karısına."

Elbisesinin üzerindeki ince beyaz tulumu çıkaran olay yeri amiri, "Burada işimiz bitti Devrem." dedi, "Ayrılmadan önce bir şey göstermek istiyorum."

"Ne?"

Meltem önde, Fatih arkada mutfağa girdiler. Diğerlerinin aksine, açık olduğu için tek çıkış yolu gibi görünen ve olay yeri ekibinin dışarıdan yüksekliğini beş metre otuz dört santim ölçtüğü pencerenin tam karşısına gelip durdular.

"Bak bakalım." dedi Meltem, "Ne görüyorsun?"

"Bir bahçe."

"Başka?"

"Hemen hemen aynı boyda ama farklı türde iki ağaç."

"Tüm gördüğün o kadar mı?"

Biraz daha eğilince "Alt kattaki dairenin penceresi," diye devam etti Fatih, "demir parmaklıklı."

Gülmemek için zor tutuyordu kendini Meltem.

"Ah be, zehir hafiyem… Toprak zeminli patika yolu görmüyor musun?"

Fatih, *'Yaşlanıyorum galiba.'* diye duraksadı ama bozuntusunu sözlerine yansıtmadı.

"Ne olmuş yola?"

"Orada bir erkeğe ait olduğunu düşündüğümüz ayak izleri tespit ettik: kırk dört numara."

"Kendimi bir an Sherlock Holmes kitaplarından birinin sayfaları arasında sıkışmış gibi hissettim."

"Hemen söyleyeyim, maktulün ayak numarası kırk iki… İzler çok taze. Toprak biraz yumuşaktı. O yüzden izi kalıp olarak almadan önce sprey sıkmak zorunda kaldık."

"Ne kadar taze?"

"Bu sabaha karşı veya biraz daha sonra bırakılmış gibi."

"Tek yönlü mü, çift yönlü mü?"

"Çift yönlü."

"Duvarda veya alt katın pencere parmaklığında tırmanma izleri var mı?"

"Yok."

Fatih, "O hâlde katil iki gün sonra olay mahalline geri dönüp cesedi kontrol etmek istemiş." diye bir tahmin yürüttü, "Bahçeye girmiş ama bir şey onu bu fikrinden caydırmışa benziyor."

"Ya da hiç alakasız biri." dedi Meltem, "Dairenin kapısının kapalı olduğunu anlayınca binanın etrafını dolanıp bahçeye girmiş, pencereyi açık görünce Erkut'a seslenmiştir. Cevap alamayınca da geri dönmüştür."

"O da olabilir. Bu arada içimden bir his, ayak izlerinin sahibi ile ihbarı yapanın aynı kişi olduğunu söylüyor."

"Ayakkabıların nereden ve kim tarafından satın alındığını bulmak iki günden fazla sürmez diye tahmin ediyorum."

"Eh, bizim yeni arkadaşlar bu konuda epey maharetlidirler." dedi Fatih, "Dört ay önce, meslekteki ikinci yıllarında kaçakçılık şubeye geçeceklerken önlerini kesip beyinlerini yıkadım."

"Yani senin eski şubeye. Kaç kişiler peki?"

"Hepi topu iki: Neslihan ve Metin."

"Şu dışarı gönderdiğin elemanlar mı?"

"Evet, ikisi de zımba gibidir."

"Sahi be Devrem sana da ekip dayanmıyor!"

"Sanki suç bendeymiş gibi konuşuyorsun."

Meltem "Ama bir de şu açıdan bak." diye devam edecekti ki lafı ağzına tıktı Fatih, "Hah, şimdi de Salih Müdür gibi konuşmaya başlama istersen."

İstanbul Emniyet Müdürü Salih Yazıcı'nın, teşkilatın hangi biriminin kadrosunda deneyimli eleman eksiği görse oradaki boşluğu doldurmak için gözüne kestirdiği ilk adresti Cinayet Büro Amirliği. Bu yöntemi tercih etmesinde uzun yıllardan beri tanıdığı, çalışma usulünden, iş disiplininden ve kişiliğinden emin olduğu, yeni eleman yetiştirme konusunda uzman gördüğü Cinayet Masası Şefi'nin payı yadsınamazdı hiç şüphesiz. Salih Müdür ne zaman ofisine çağırıp demli bir çay eşliğinde damardan girmeye başlarsa "Anlaşıldı Müdürüm." diye iç geçirirdi Fatih, "Bize yine çaylak bulup yetiştirme yolları göründü."

"Konumuza dönersek," dedi Fatih, "evdeki boş içki şişelerine bakılırsa herif küçük bir büfeyi kaldırmışa benziyor."

"Kollarındaki iğne izleri ve morluklar da sadece alkol sorunu olmadığını bas bas bağırıyor." diye tamamladı Meltem, "Kanındaki

alkol ve uyuşturucu oranını öğrenebilmemiz için ayrıntılı otopsi raporunu beklemekten başka çare yok."

"Neredeyse tüm yaş grubu gençler için sıradan bir takıya dönüşen kulağındaki küpe tamam da ayak bileğindeki zincir pek de koca adama yakışır cinsten değil sanki."

Meltem omuzlarını silkti, "Günümüzde hiçbir şeye şaşırmıyorum artık."

3

İncelemelerini tamamlayan savcı, raporunu yazıp imzaladı. Onay vermesiyle ceset torbasına koyulan maktulün çürümeye başlayan bedeni dışarıda bekleyen ambulansa taşındı. Dairenin kapısı mühürlenip önüne sarı polis bandı çekildi.

Basamakları ağır ağır inen savcının hemen arkasından Naci Baba ile eşlik ediyordu Fatih.

"Sayın Savcım, arkadaş mesaj attı: Apartmanın önünde küçük bir basın ordusu birikmiş."

Savcı da Naci Baba gibi emekliliğine gün sayıyordu.

"Aman Fatih!" dedi, "Beni sakın bu işe bulaştırma. Sen halledi-ver."

"Peki efendim."

Fatih, apartmanın sahanlığında bekleyen iki yardımcısıyla ayaküstü kısa bir durum değerlendirmesi yaptı. Dışarı adım atar atmaz ilk duyduğu, fotoğraf makinelerinden ardı ardına çıkan deklanşör sesleriydi. Basın mensuplarının soru sormasına fırsat vermeden "Merhaba arkadaşlar." diyerek söze başladı, "Ne öğrenmek istiyor-sunuz?"

Gençten bir gazetecinin tavrı hiç hoş değildi:

"Gerçeği." dedi, "Yalnızca gerçeği öğrenmek istiyoruz?"

"Henüz soru sormadığınız ve bizden de hiçbir cevap almadığı-

nız hâlde olaya bu şekilde yaklaşmanızı yadırgadım doğrusu. Ayrıca ortada gizli kalmasını gerektiren bir durum yok ki kamuoyundan gerçeği saklayalım."

Bir başka heyecanlı muhabirin, "Cinayeti kim işledi?" sorusuna karşılık, "Bilmiyoruz. Şu an bunun cevabını verebiliyor olsaydım sizin karşınızda değil, failin ya da faillerin sorgusunda olurdum." diye cevap verdi Fatih.

Beyanatı verenin ne söylediğine değil de kendi kafasındaki ezberlediği klişe sorulara saplantılı bir başka gazeteci, sanki muhatabı hiç konuşmamış gibi takılma niyetindeydi:

"Memur Bey, şüphelendiğiniz biri veya birileri var mı?"

"Sanırım az önceki açıklamam aynı zamanda bu sorunuzun da cevabı niteliğindeydi."

"Efendim son bir soru…" diyerek mikrofonu uzatan ilk sorunun sahibiyle göz göze gelme gereği bile duymadı Fatih.

"Şimdilik bu kadar, başka soru almıyorum. Olayla ilgili yeni ve somut bir gelişme olursa sizleri bilgilendireceğiz."

Basın mensuplarının arasından geçerek arabaya yönelen polisleri yolcu eden Naci Baba:

"Sanırım merkeze gidiyorsunuz?" dedi, "Arkadaşlara selam söyleyin."

"Başüstüne Baba." dedi Fatih, "Yine görüşeceğiz inşallah."

4

Tek arabayla gelmişlerdi. Gayrettepe'deki Asayiş Şube Cinayet Büroya dönmek için hareketlendiklerinde Metin'e, "Sen kullan." dedi Fatih, "Sen de öne geç Neslihan, ben arkada biraz yayılacağım. Evin içindeki kasvetli hava dışarıdaki sıcakla birleşince daraldım iyice. Hemen arabayı çalıştır oğlum, gazdan önce klimanın düğmesine bas."

Neslihan'ın, "Camlar biraz açık dursun Amirim. Her şeye rağmen Boğaz esintisi fena sayılmaz." sözüne, "Peki." demekle yetindi Fatih.

Daha temmuzun ortasıydı. İnsanların maskeler yüzünden nefes alıp vermekte zorlandığı yetmezmiş gibi haftalardır toprağına tek yağmur damlasının düşmediği şehir de bunalmıştı. Hoş, yağmur inadını kırıp yağmaya karar verse bile beton yığınlarından ve asfalttan kendine yol bulup toprakla hasret giderene kadar buharlaşmayacağının garantisi yoktu. Yine de susuzluktan alarm veren barajların düşen seviyesi; bizimle aynı havayı soluyan, aynı suyu içen bu şehrin namussuzlarının, hırsızlarının, rüşvetçilerinin, tacizcilerinin, tecavüzcülerinin, zehir tacirlerinin, kadına karşı şiddet eylemcilerinin, hayvanlara eziyet edenlerinin, katillerinin çukur seviyesinden fersah fersah yukarıdaydı.

Tüm bu olumsuzluklardan sıyrılıp Metin'e, "Azime annemiz nasıl?" dedi Fatih, "Sıhhati yerinde mi?"

"Maşallah turp gibi Başkomiserim. Sadece tek bir şikâyeti var."

"Neymiş o?"

"Uzun zamandan beri kafayı düğünüme takmış vaziyette. Hemen her telefon görüşmemizde, 'Ah be evladım, hiç büyük sözü dinlemiyorsunuz, hiç. Keşke düğününü şu illet hastalık dünyayı esir almadan önce yapsaydık.' deyip duruyor."

"E, haklı değil mi? Bir an önce oğlunun mürüvvetini görmek, tez zamanda torunlarını kucağına almak istemesini çok görmemek lazım kadına."

Neslihan, "Azime anne bu gidişle daha çok bekler." diyerek yarasına tuz bastı Metin'in, "Hayırlı işlerde acele etmezseniz böyle ortada kalırsınız işte."

Genç yardımcısının sinirini direksiyondan çıkardığını görünce "Neslihan!" dedi Fatih, "Yangına körükle gitmesene kızım."

"Özür dilerim Amirim, sustum."

İzmir doğumlu Metin, geçen ayın on sekizinde yirmi yedi yaşına girmişti. Annesi ile babası İzmir'de oturuyordu. İstanbul'da bir ilköğretim okulunda sınıf öğretmenliği yapan genç biz kızla iki yıla yakındır nişanlıydı. Nikâh masasına oturmalarının bu kadar uzun sürmesi, tamamen ikisinin de lakayt davranmasından kaynaklanmıştı. Gençlerin keyfini beklemekle zaman geçiren iki tarafın ailesi düğün için gerekli tüm hazırlıkları çok önceden halletmişti oysa. Sonunda Metin'in annesi Azime Hanım dayanamayıp otoritesini konuşturunca Nisan ayının 26'sına nikâh için gün almak zorunda kalmıştı gençler. Ancak geçen yılın son ayında Çin'den zuhur eden Kovid-19 salgın hastalığı, martın ortasından itibaren tüm dünyayı kasıp kavurmaya başlayınca hükümet birtakım sıkı tedbirler almak zorunda kaldı. Söz konusu tedbirler kapsamında birçok işletmenin olduğu gibi nikâh salonlarının da geçici süreyle kapatılması kararı çıkınca hâliyle tüm planlar suya düşmüş, gençlerin nikâh tarihi de belirsiz bir tarihe ertelenmişti.

Metin de Fatih gibi uzun boylu ve yakışıklıydı. Kilosu, 1.82 boyundaki bir gence göre ideal sayılabilirdi. Fiziksel olarak sağlıklı ve atletik bir yapıya sahipti. Esmer tenli vücudu kaslıydı. Özellikle karın bölgesi, son yılların gençler arasındaki moda tabiriyle üç sıra baklava

dilimliydi. Zeytuni gözleri iri, kaşları ince ve düz, kirpikleri uzun ve sık, yüzü uzuna yakın, çenesi yuvarlaktı. Simsiyah, gür ve dalgalı saçları her zaman briyantinliydi. Birçok genç gibi o da gömlek ve tişörtte slim fit, pantolonda dar paça meraklısıydı. Parasal açıdan pek tutumlu sayılmazdı. Aldığı maaşın yarısını giyim kuşamına, süsüne harcardı. Bir keresinde iki artı bir evine davet ettiği Fatih, holdeki ayakkabı kutularıyla parfüm şişelerinin sıralandığı raflara bakıp "İşsiz kalırsak hatırlat da küçük bir mağaza açalım bunlarla." diye takılmıştı Metin'e. Hırslı, azimli, aklı başında, zeki bir polisti. Akademideyken cinayet soruşturmaları hakkındaki öğrenim performansı takdire şayandı.

"Şu korona günlerini bir atlatsak da gidip bir demli çayını içsek Azime annenin. Hem de hasret giderirdik. Görüşmeyeli neredeyse bir yıl oldu." diye özlemini dile getirdi Fatih.

"Vallahi haklısınız." diye karşılık verdi Metin, "O da hep sizi soruyor zaten ' Fatih evladımı çok özledim.' diyor."

"Ona da babana da selam söyle, her ikisinin de ellerinden öpüyorum."

Arabanın burnunu sokağın başına doğru çevirirken "Başüstüne Amirim." dedi Metin, "Söylerim."

Daha köşedeki kitapçının önüne gelmeden Neslihan'ın, "Yavaşla!" demesi üçünde de şaşkınlığa sebep olmuştu. Metin'in, "Ne oldu?" sorusu, aynı anda "Gördüm!" diyerek arabanın durmasını beklemeden kapıyı açıp dışarı fırlayan Fatih'in hareketiyle havada kalmıştı!

Otuzlu yaşlarında bir şahıs, araç trafiğine kapalı karşı sokağın başında erketeye yatmış, onları izliyordu. Köşedeki adamın, polisin deli gibi üzerine doğru koşmaya başladığını gördüğü anda tabanları yağlamaktan başka seçeneği kalmamıştı. Arkasından "Dur, polis!" diye bağıran Fatih, Neslihan'a, "Sokağın diğer tarafına doğru koş. Önünü kesmeye çalış." diye talimat verdi.

"Anlaşıldı Amirim."

"Metin sen de arabayı adamın hedefindeki caddeye doğru sür. Orada bekleyen birileri varsa hepsini birden enseleriz."

"Emredersiniz."

Çocukluğunda severek izlediği Ekmek Teknesi dizisinin geçtiği mekânlarda yıllar sonra bir şüpheliyi kovalamak tuhaf gelmişti Neslihan'a. Kaçan adamın peşinden koşarken ayak tabanlarının dövdüğü kaldırımın hemen bitişiğindeki, bir zamanlar Heredot Cevdet'in hikâyeler anlattığı meşhur kahvehaneyi nefes nefese ama tatlı bir gülümsemeyle geride bıraktı. Az sonra Fırıncı Nusret Baba'nın dizi-ye adını veren o sıcacık fırınının önünden geçme umudu, aynı yerin kebapçıya dönüştürüldüğünü görmesiyle suya düşmüştü.

Fatih'in ak düşmüş şakaklarından sicim gibi süzülen ter damlalarının yüzünde bıraktığı izler, haritadaki ince, uzun bir nehrin oluşturduğu menderesler gibi görünüyordu. Kovaladıkça kaçan adam, nereden baksa on beş yaş gençti kendisinden ve tazı gibi koşuyordu. Dükkânını açmakla meşgul bir esnafın elinden düşürdüğü kepenk koluna takılınca bir dakika önce enselemesine ramak kaldığı adamı elinden kaçırmıştı. Adam, adını Kuzguncuk'ta çekilen bir diğer diziden alan Perihan Abla Sokağı'na dalınca arkasından "Buraya kadar…" diye bağırdı Fatih, "Kaçacak yerin kalmadı artık."

"Sen öyle san aynasız." diye karşılık veren şüpheli, belindeki silahı çıkardı ancak koşarken arkaya dönüp nişan almak öyle kolay bir iş değildi. Dükkânın camlarını silmek için elinde kovayla kapı önüne çıkan henüz on beşlerindeki çırağı fark eden Fatih, tehlikeyi sezmişti!

"Evlat, hemen içeri gir."

Çocuğun, kafasını bir sesin geldiği tarafa, bir de kaçan adam tarafına çevirmesi ve ardından geriye doğru adım atarken bir el silah sesinin duyulması kaşla göz arasında gerçekleşmişti. Kaldırıma savrulan plastik kovanın bir tarafından girip diğer tarafından çıkan kurşun Allah'tan, ayağı kapının eşiğine takılıp içeriye doğru düşen delikanlının herhangi bir yerine isabet etmemişti. Fatih, atlattığı şokun ardından ayağa kalkıp üstünü başını temizlemenin derdine düşen çocuğun yanından hızlı bir espriyle geçti.

"Bu kadar titiz olma evladım."

Kovalamaca üç sokak boyunca devam ediyordu. Metin'in kullandığı arabanın yanıp sönen tepe lambasını uzaktan gören şüpheli şahsın koşmaktan ve sabahın bu karmaşasından başı dönmüştü. Gözden kaybolma ümidiyle bir diğer dar sokağa saptığı anda hata yaptığını anlamıştı ama iş işten geçmişti. Saklandığı duvarın köşesinden başını uzatıp tek gözle adamı izleyen Neslihan, avının üzerine atılmayı bekleyen bir kaplan gibi pusuya yatmıştı.

Adam, köşeyi döner dönmez Neslihan'ın attığı çelmeyle bir sağa, bir sola sendeleyip yüzüstü yere kapaklanırken elindeki tabanca da birkaç metre öteye savruldu. Sert zeminde seri hareketlerle sürünerek parmak uçlarıyla silahın kabzasına dokunmuştu ki elindeki kemiklerin çatırdadığını hissetti.

"Ah! Çek şu devetabanını."

Yıldırım hızıyla gelip bir ayağıyla adamın eline basarken diğer ayağıyla tabancayı duvarın dibine doğru sürükleyen Fatih, "Az daha bir çocuğu öldürecektin lan serseri!" diye kükredi, "Bu sıcakta niye peşinden koşturuyorsun bizi?"

Kolları arkaya doğru kıvrılırken, "Yavaş!" diye efelendi adam, "İkidir canımı yakıyorsun."

Fatih, "Ne mıymıntı çıktın be, hanım evladı." diye çıkıştıktan sonra Neslihan'a, "Sen iyi misin?" dedi, "Bir şeyin yok ya?"

"İyiyim Amirim."

"O hâlde geçir kelepçeleri şu pisliğin bileklerine."

Başkomiser Fatih ile Neslihan'ın, aralarına aldıkları bir kişiyle caddenin başından kendisine doğru yürüdüğünü gören Metin, koşarak yanlarına geldi.

"Etrafta başka şüpheli yok."

Yakaladıkları adamın üzerinden çıkan kimliği Neslihan'a uzatırken, "Hemen merkeze geçelim." dedi Fatih, "Şahsın GBT'sine de bak kızım."

5

Uzun boylu adamın zayıf bir vücut yapısı vardı. Üzerinde deyim yerindeyse bir gram bile et yoktu ama öyle kaslı falan da sayılmazdı. Kızıla çalan sakalları birkaç günlüktü. Sarı saçları, genç yaşına rağmen kafasının tepe kısmından seyrekleşmeye başlamıştı.

Başkomiser Fatih, ajandasının arasından çıkardığı kimliği sorgu odasındaki masanın üzerine koyup işaret parmağının tırnak ucuyla karşısındaki adama doğru ittirdi.

"Sadece sahte kimlik taşımaktan bile kodese tıkabilirim seni."

O daha sözünü bitirmemişti ki "Avukat istiyorum." dedi adam, "Haklarımı biliyorum."

"Avukat gelse son iki saat içinde işlediğin; polisten kaçma, polise ateş etme, kasten olmasa bile masum bir çocuğu öldürmeye teşebbüs, yakalanınca polise mukavemet suçlarından seni sıyırabileceğine inanıyor musun gerçekten? Hem dosyana şöyle bir göz attım da hatırı sayılır bir sabıka kaydın varmış: ruhsatsız silah taşımak, gasp, tehdit ve adam yaralamak, zorla senet imzalatmak, uyuşturucu madde satmak dâhil ne ararsan mevcut."

"…"

"Gerçek adın ne?"

Adam, "Ferdi." dedikten sonra yüzünü sağ tarafa çevirip eliyle sol kulağını örten saçlarını arkaya doğru çekti. Belli ki cirit attığı âlemde kendisinde bir çeşit böbürlenme nişanesi olarak gördüğü üstten bir santim kadar kesik kulağını açığa çıkardı.

"Kulaksız Ferdi derler bana."

Söylenişi sakin, içeriği hafiften tehdit kokan cümlenin ardından Fatih oturduğu yerden kalkıp iki adımda masanın diğer tarafına geçti. Adamın omuzlarından bastırırken kesik kulağını sağır edercesine, "Sana lakabını soran oldu mu zibidi!" diye bağırdı, "Bana ne yaptığın kariyerden."

Hızını alamayan polis şefi, yan taraftaki uzun duvarın neredeyse üçte birini kaplayan aynalı yüzeyi işaret eti.

"Şuradaki camın ne olduğunu biliyor musun?"

Sesi pek cılız çıkan Ferdi, neye uğradığını şaşırmıştı.

"E… Evet."

"Duyamadım!"

"Evet."

"Ya tam karşındaki kameranın hangi işe yaradığı hakkında bir bilgin var mı?"

"Var."

"Güzel." diye devam etti Fatih, "Eğer camın arkasından bizi izleyenlerin aniden içeri dalıp 'Aman Başkomiserim sakin olun!' gibisinden sadece filmlerde olabilecek bir beklenti içerisindeysen peşinen söyleyeyim, camın üzerindeki jaluzinin mekanizması bozuk, önünden bir kez bile hızlı geçmem perdenin inmesi anlamına gelir. Diğer taraftan, parmağımın ucunun kameranın kayıt düğmesine ne zaman dokunacağının farkına bile varamazsın."

Yerine dönerken camın arkasında olduklarını bildiği arkadaşlarına göz kırparak "Soyadın?.." diye bağıran Fatih'in blöfü işe yaramıştı.

"Karabıyık."

"Adın neydi?"

"Ferdi, efendim."

"Yan yana getir."

"Ferdi Karabıyık."

"Hah, şimdi oldu." dedi Fatih, bir tilki terbiyecisi edasıyla, "T.C. numaran?"

"…"

"Yaşın?"

"36."

Başkomiserin aynalı cama doğru hafif bir el işaretiyle sorgu odasının kapısı açıldı. Süt dökmüş kediye dönen adamın verdiği bilgileri Metin'e uzatıp emniyetin bilgisayar kayıtlarından kontrol etmesini istedi.

"Silahı balistik incelemeye gönderdiniz mi oğlum?"

"Evet Amirim. Ayrıca Nursemin Hanım'a selamınızı da ilettik."

Başkomiserin selamının silahla birlikte Kriminolog Nursemin'e gitmesinin anlamı basitti: Balistik inceleme raporunun mümkün olan en kısa sürede çıkması.

Yardımcısı sorgu odasından çıkıp kapıyı kapatınca Ferdi'ye döndü Fatih.

"Niye kaçıyordun?"

"Korktuğum için."

"Silahı nereden buldun?"

"Babamdan yadigâr."

Oturduğu yerden öne doğru eğilip kollarını masanın üzerine koyan Fatih, "Bana bak Kulaksız." dedi, "Galiba az önceki uyarımı tam anlamamışsın. Eğer şu sandalyeden bir daha kalkarsam sen yerden kalkamayacak duruma gelirsin."

Pabucun pahalı olduğunu anlayan Ferdi, avukat konusunda ısrarını sürdürünce "Peki tamam, anladık." dedi Fatih, "Tanıdığın biri var mı?"

"Var."

"Söyle telefonunu."

"05.. … .. .."

Numarayı yazdığı kâğıdı masanın kapıya yakın köşesine doğru kaydırdığı sırada üniformalı bir polis memuru girdi içeriye. Fatih, "Bunu Neslihan'a ver, o bilir ne yapacağını!" dedikten sonra Ferdi'ye döndü yine.

"Gelirken trafiği sen de gördün. Dua et de avukatın yakınlarda bir yerde olsun."

Karşısındakine kurduğu psikolojik üstünlüğü, avukatın gelip de ortalığı velveleye vermesiyle kaybetmek istemiyordu. Ayrıca sabahtan beri zamanla yarışıyorlardı ve boşa harcayacak tek bir dakikaları bile yoktu.

"Son kez soruyorum, tabanca kimin?"

"Benim."

"Babamdan yadigâr dediğine göre dosyanda yazan 'ruhsatsız silah' mı bu?"

"Evet."

Fatih, yağmurlu havada aniden önüne çıkan keskin bir virajı ustaca dönen şoför rahatlığındaydı.

"Erkut'u tanır mıydın?"

"Evet."

"Niye öldürdün onu?"

"Ben kimseyi öldürmedim."

"Ellerini masanın üzerine çıkar ve gömleğinin kollarını sıyır."

Ferdi denileni yapınca "Şimdi de bileklerini yukarı gelecek şekilde çevir." dedi Fatih, "Tamam, bana doğru uzat."

Kollarına tecrübeli bir bakış atan Fatih, boğuşma esnasında karşı tarafın can havliyle oluşturabileceği tırnak çizikleri, morarma gibi belirtiler aradı.

"Tek ayağını masanın üzerine at." deyince Ferdi iyice afalladı!

"Ayıp olmasın Amirim?"

"Başlatma şimdi ayıbından, at dedim."

Ferdi, çekinerek de olsa denileni yaptı. Fatih yaklaşıp ayakkabının tabanını kontrol ettikten sonra telefonu eline aldı.

"Alo, Meltem..."

Hattın diğer ucundaki arkadaşı, "Dinliyorum Fatih." dedi.

"Bahçedeki ayak izleri vardı ya."

"Evet."

"Uğraşmamıza gerek kalmadı!"

Telefonu kapatıp masaya bırakırken "Tamam, indir ayağını." dedi Fatih. "Biraz daha kalırsa burnumun direği kırılacak. İhbarı yapan da sendin değil mi?"

"Evet."

Sorgulamayı yapanlar için suçluluk psikolojisi içerisindeki şahısların sorular karşısında takındıkları tavırlar çok önemliydi. İstem dışı el ve vücut hareketleri, terlemeleri, yüzlerinde aniden beliren kızarmalar, göz temasından kaçınmaları, verdikleri kaçamak cevaplar bir suçun çözüme kavuşturulmasında değerli bilgiler içerebilirdi.

"Ellerin masanın üstünde kalsın." dedi Fatih.

Gerginlikten ter içinde kalan Ferdi tek eliyle gömleğinin yakasından iki düğme birden çözdü.

"İçerisi çok sıcak sanki Amirim. Otomatik havalandırma iyi çalışmıyor galiba, klima göremiyorum da?"

"Sıkıntıdandır! Bence ortam gayet iyi. De hele, bu sabah Kuzguncuk'ta ne arıyordun?"

"Erkut için gitmiştim."

"Sebep?"

"Borcu vardı bana. 'Bugün ödeyeceğim, yarın ödeyeceğim.' diye sürekli oyalıyordu."

"Hesabı kesmeye gittin yani?"

"Evet."

"Önce öldürdün sonra da kontrole gittin!"

"Hayır."

Birden ayağa kalkan Fatih dizlerinin iç kısmıyla sandalyesini geriye doğru ittirdi. Öne doğru hafifçe eğilip avuç içlerini masanın ortasına dayadı.

"Ne demek 'hayır' lan! İtiraf et işte, paranı tahsil edemeyince canını tahsil ettin adamın. Bu sabah da 'Katil mutlaka olay mahalline geri döner.' repliğini haklı çıkarırcasına ortamı yoklamaya gittin ama yakayı ele verdin."

Bir süre duraksayan Ferdi, "Öyle değil." deyince sandalyeyi altına çeken Fatih, arkaya doğru kaykılırken ellerini başının arkasından birbirine kenetledi. Bacaklarını masanın altından öne doğru uzatıp kaşlarını kaldırdı.

"Çıkar ağzındaki baklayı!"

"İlkin, sizin de ima ettiğiniz gibi geçen cumartesi akşamı ziyaretine gittim."

"Yalnız mıydın?"

"Evet."

"Saat kaçtı?"

"Dokuza çeyrek vardı."

"Kapıyı kim açtı?"

"Erkut."

Merkeze gelirken birkaç telefon görüşmesi yapan Fatih, hastane kayıtlarına göre Erkut'un karısını taşıyan ambulansın cumartesi öğleden önce saat 11.00'de acilin önüne yanaştığı bilgisini edinmişti.

"Devam et." dedi Ferdi'ye, "İçeri girdin mi?"

"Evet?"

"Zorla mı?"

"Belimdeki kabarıklığı fark ettirince hiç de zor olmadı."

Fatih, yarım kapaklı karton dosyayı önüne çekip ilk sayfanın en altındaki boş alana bir not yazdı. Ferdi için gelecek avukat dosyaya baktığında silah zoruyla haneye tecavüz suçunun işlenmiş olduğunu da okumuş olacaktı.

"Evde başka kimse var mıydı?" diye sordu Fatih.

"Yoktu."

"Erkut'un evli olduğunu biliyor muydun?"

"Evet, hatta 'Karın evde mi?' diye sorunca ters ters baktı bana, belli ki rahatsız olmuştu sormamdan. Üsteleyince hastanede olduğunu söyledi."

"Sebebini sordun mu?"

"Sormama gerek yoktu?"

"Neden?"

Karşısındaki şüphelinin, kendisi çok temizmiş gibi sarf ettiği "Çünkü o adi herif sabah akşam döverdi karısını." cümlesi hiç de inandırıcı gelmemişti Fatih'e.

"Şu birkaç saat içindeki vukuatlarına bakılırsa senin de ondan aşağı kalır yanın yok gibi."

"Bizde kadına el kalkmaz Amirim."

"Kes tıraşı! 'Alacağım vardı.' demiştin?"

"Evet."

"Niye borçlanmıştı sana?"

"Aramızdaki ticaretten dolayı."

O sırada masada hafif bir titreşim meydana geldi. İçeri girerken sessize aldığı telefonunun ekranında beliren mesaja şöyle bir bakıp gözlerini Ferdi'ye çevirdi Fatih. "Demek ticaret ha." deyip kollarındaki şırıngadan kaynaklı morluklara işaret etti.

"Ne zamandan beri eroin kullanıyorsun?"

"Dört yıl olmuştur."

"Doğru söyle, Erkut'tan alacağın da uyuşturucu parasıydı değil mi?"

Adamın bakışları, masanın üzerinde birbirine kenetlediği ellerine kaydı. Neredeyse bir saattir başkomiserin karşısında yalnız kalıp bunaltıcı sorulara tek başına cevap vermekten daralmıştı ve kurtarıcısını bekler gibiydi.

"Avukatım niye gelmedi hâlâ?"

"Gayrettepe'ye yaklaşmış." dedi Fatih, "Yüzüme bak ve sorumu tekrarlatma."

"Evet, mal satmıştım Erkut'a."

"Sen kimden tedarik ediyorsun?"

Fatih'in tatminkâr bir cevap alabilmesi için güven konusunda muhatabını ikna etmesi gerekiyordu çünkü Ferdi'nin bu soruya cevap vermesinin ait olduğu âlemde tek bir anlamı vardı: adam gammazlamak. Uzun bir süre dil dökmesine rağmen cevap vermekte tereddüt ediyordu Ferdi. Yavaş hareketlerle masadan kalkan Fatih, Ferdi'nin tuhaf bakışları altında kameranın düğmesine basıp "Kayıt dışı!" dedi. Ardından ağır adımlarla aynalı camın önüne geçip birkaç saniye boyunca hareketsiz durdu. Hayalinde canlandırdığı, camın diğer tarafındaki arkadaşlarının şaşkın yüz mimiklerine aldırış etmeden şerit perdenin plastik mekanizmasına dokundu.

"Görünmez de olduk!"

Bununla da yetinmeyen polis şefi kapıya gidip kilidi sağa doğru çevirirken deminden beri oturduğu yerde vücudunun her yeri kasılan Ferdi, parmaklarıyla masanın kenarını bir mengene gibi sıkmaya başladı. Göz ucuyla onu takip eden Fatih, "Korkma!" dedi, "Kaba kuvvet kullanmaya niyetim yok."

"Ya neyin hazırlığı bütün bunlar?"

GENÇOSMAN DENİZCİ
ÖLÜMÜN KIYISINDA

Yıllardır eşine şiddet uygulayan ve son eyleminde de onu hastanelik eden bir adam, kendi evinde öldürülmüş hâlde bulunur. İçinizden, "Oh olsun." diyebilirsiniz ama neticede katilin bulunup adalete teslim edilmesi gerek.

…

Payanda görevi gören tavandaki iri bir kalas, yangının şiddetine daha fazla direnemedi ve korkunç bir gürültüyle merdiven sahanlığının alt tarafına düşüp önlerini kesti. Ortalık bir anda sağa sola sıçrayan kıvılcımlarla siyah toz bulutuyla kaplandı. Beş can, giriş katta güvenli sayılabilecek kuytu bir köşe aradı.

"Bodruma inmemiz gerek!"

Başkomiser Fatih ve yardımcılarının, yaşlı adamın dediğini yapmaktan başka çareleri yoktu. Aksi halde yardım gelene kadar ya kömüre dönüşeceklerdi ya da içlerinden en az birini dışarıda pusuya yatmış, gözü dönmüş haydutların kurşunlarına kurban edeceklerdi.

Ve günler sonra…

Mezarlıktaki kabrin başucuna çömelen adamın dua eder gibi bir hâli yoktu. Belki biraz daha beklese polis onu fark etmeden yanından geçip gidecekti ancak bunu göze alamazdı. Ayrıca eline geçen son şansı kullanmak, tüm planlarını altüst eden bu aynasızla arasındaki hesabı sonsuza kadar kapatmak istiyordu. Etrafta çıt çıkmıyordu. Kulakları biraz daha hassas olsa duyacağı iki sesten biri, önündeki uzun tümseğin üzerinde gezinen böceğin hışırtısı, diğeri de tümseğin altındaki pişmanlıklar olacaktı. Böyle bir ortamda tabancanın horozunu geri çekmenin, boş bir odada yankılanan sese eşdeğer olabileceğini hesaba katmayınca atış sırasını savmış oldu.

'Klik' sesinin geldiği yöne döndüğü gibi kendisini öldürmek isteyen adamla göz göze gelen Başkomiser Fatih, tetiğe sadece bir kez asıldı!..

www.hayatyayinlari.com

9 786051 513546

twitter.com/hayatyayinlari
facebook.com/hayatyayinlari
Instagram.com/hayatyayinlari